

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 262.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e74471/facsimile.pdf> (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

dette, eftersom Justitsministeren netop i sit Bøddags Stilling havde rettet en Øtring til mig, som jeg ved Afslutningen blev sat ud af Stand til at betragte.

Formanden: Et Ordet ved den omhandlede Kellighed ikke blev tilføjet den sidste erede Rigsdagmand, det var efter de almindelige Regler for Afslutning, thi naar denne er forlangt, maae alle stillet Begjæring om Ordet betragte. Det var saa for under de særegne Forhold at kunne imødegaar Justitsministerens Tale, at jeg troede ubetvøleligt at kunne give Ordet til den, som havde forlangt Ordet efter Justitsministeren.

Agreen-Holmg: Med Hensyn til den Bemærkning, som Rigsdagmanden for Stenborgs Amt (Se District (København)) har fremfat ved det af Rigsdagmanden for Næstveds Amt (Se District (København)) foresaaede Forandringsforslag, maa jeg bemærke, at jeg formoder, at det har været den Sidstes Mening, at den af ham foresaaede Regel skulde komme til Anvendelse i ethvert Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om Afslutning, hvad enten dette er ved en Sags første eller endelige Behandling.

Køder: Det var ogsaa min Mening, at Bestemmelsen skulde komme til Anvendelse baade ved Sagens første og anden Behandling, da det ogsaa er af høieste Betydning, at man ikke afbrydes under Sagens endelige Behandling.

Nee: Ja det forekommer mig rigtigst, at det der her Anvendelse af Bestemmelsen i begge Tilfælde.

Justitsministeren: Jeg fulde, efter de Ord, som den høieste Formand har rettet med Hensyn til Ministeriets Stilling og den Ret, den Advokat, det kunde have til at tage Ordet, ikke havde fundet mig foranlediget til for Dietisten at ytre mig om Sagen, dersom ikke et andet eret Medlem havde sat den Fremgangsmaade, som den høieste Formand havde fulgt, under Spørgsmaal og gjort det tvivlsomt, hvorvidt den maatte være at anføre som den rette. Jeg troer ikke her at burde opstille Spørgsmaal, om hvorvidt Ministeriets Stilling med Hensyn til det Forhold, som Hans Majestæt i Københavnstalen gjorde, at Ministerne skulde have Afgang til at tage Ordet, naar de fandt det nødvendigt, skulde være anderledes end Forsamlingens Medlemmer, men jeg vil kun tillade mig at gjøre Forsamlingen opmærksom paa, at det dog kunde have sine Ulemper, dersom Ministerne skulde være bundne ved denne Regel, at de ikke maatte tage Ordet, naar der blev Spørgsmaal om Afslutning. Det kan naturligvis ofte være Ministeriet magtpaaliggende at fremføre en eller anden Bemærkning i Anledning af de her foreskjendte Diskussioner. Det maa være af Betydning, saavel for Ministeriet, som for den høieste Forsamling selv, at Ministerne søge at indbringe sine Øtringer og saavidt muligt at sammenfatte hvad de have at fremføre. Endte Ministerne nu være afskaarne fra at ytre sig, naar der bliver Spørgsmaal om Afslutning, saa vil det naturligvis forandre Ministeriets Stilling derved, at de, hvor Gang en Øtring kom for, som de fandt, at de maatte tage til Orde imod eller maatte gjøre nogen Bemærkning ved, strax, stibtilfældigt efter det Medlem, hvis Tale havde foranlediget denne Bemærkning, havde endt, maatte fremkomme med deres Bemærkning. Jeg troer ikke, at en saadan Tingens Orden vilde være enten i Ministeriets eller i Forsamlingens Interesse, og det er det, jeg har troet at maatte gjøre opmærksom paa under denne Sagens foreløbige Behandling.

Krieger: Den erede Ministeres Øtring opfordrer mig til en Bemærkning, som alt stibligere havde paatrængt sig mig, men som jeg nu bedst tilbøge, fordi der spæredes Tilbøielighed til Afslutning. Da jeg ikke nogensteds har været med at forlange Afslutning, steds-

mindre ikke saavidt jeg erindrer i dette Dietist, saa tør jeg vel saa meget bedre hellere tillade mig den Øtring, at Forsamlingens Bestemmelse i de Tilfælde, hvor Afslutning har fundet Sted, detmindste — for ikke at sige Mere — overmaade vel faa forfæret af andre Grunde end af Doerlelse. Jeg vil ikke gaar ind paa en Kritik af de enkelte Tilfælde; jeg for min Del troer, at i hvert enkelt har der været gode Grunde, og ikke nogen Overlelse. Ja, jeg vil sige Mere; jeg troer, at de Betydeligheder, som man navnlig troer at have fundet ved den ene af disse Afslutninger, kunne meget let have været forebyggede. Godt havde været simpelst, end at f. Ex. i det Tilfælde, man fornemmelig har lagt Vægt paa, de Medlemmer, som havde et Forslag at stille, og stibtilfældigt om Afslutning forlangtes, liden Afstemningen havde ret sig og udbødet sig Formandens Tilbedelse til at saae Ordet for at anmeldte et Amendement? Jeg er forvisset om, at Formanden ikke vilde have nægtet dette; jeg troer, at det her, som ved saa mange andre Tilfælde, ikke et saameget en ny Regel, der er nødvendig, som en hurtig Opfattelse af de stibtilfældige Forhold. Det er den samme Tanke, som poang paatrængte sig mig i en anden Retning, medens den erede Minister ytrede sig; det forekommer mig ganske klart, at høist Ministeriet i en Sag, ikke i det Dietist, da der forlanges Afstemning, har ubtalt sig, men dog anfør at ubtalt sig, saa vil den Minister, som i det Dietist, da Præsidenten anmelder, at Afslutningen er begjært, rejse sig og erklære, at Ministeriet anstede at ubtalt sig i denne Sag i en eller anden Retning, upaarbejdelig stift sig mod at blive afskaarne Afgang til at ubtalt sig; Forsamlingen vilde vistnok isaafald lade sig lede af den samme Tanke, der ledte vor erede Formand, da han instancemæssig opstillede Ministeriets Begjæring om Ordet som en for ham bindende Besvarelse af Afslutningsfortrængen, hvoraf da atter fulgte, at han ikke vilde have nægtet et Medlem Ordet, efterat Ministeren havde talt, nægtet Afslutningen var forlangt. Jeg var ogsaa en af dem, som havde søgt at hvare Justitsministeren hild Dag ved Forhandlingens af Anværingen af 2de September; men jeg vovede ligesaadant som nogen Anden, fordi hans Opfattelse af Sagen foretom mig noget uconstitutionelt, at forlange Ordet, og derfor fandt der strax en Afstemning om Afslutningen Sted, uden at der var Kellighed til at hvare Ministeren. Saaledes mener jeg, at Sagen vil ordre sig ganske simpelt ved Forsamlingens praktiske Takt, og jeg troer her ikke, at der af den Regel om Ministerens Stilling, som Forrettingscomiteen har anvendt, paa nogen Maade skulde følge, at Ministeriet blev nødt til ethvert Dietist at rejse sig for ikke at forspilde Afgangen til at gjøre en eller anden Bemærkning, som det maatte finde sig foranlediget til. Omvendt derimod, dersom man ikke erkjender, at Forrettingsordenen ogsaa gjælder Ministerne, saa med den Hensigt, at de kunne tage Ordet saa ofte de ville og udenfor Ordenen, dersom Forrettingsordenen ikke med denne — væsentlige — Undtagelse ogsaa gjælder Ministeriet, da er i Grunden al Forrettingsordenen her i Salen opbrødt; jeg troer, at man i Huset ikke vil kunne hævde Forhandlingens tilbørlige Form og Orden, hvis man ikke erkjender det som et Princip, at ogsaa Ministeriet med hild ene Undtagelse, som rigtigst er meget væsentlig, underkaster sig Forrettingsordenen, underkaster sig den, som har Vægen her i Salen, vor erede Formand.

Formanden: Høist ikke flere ville ytre sig, kunde maadige Forhandlingerne ansees som endte. Dagsordenen for næste Møde ser jeg mig ikke ihænd til at angive nu, men den skal nærmere blive beskendtgjort ved Udsalg i Afslutningsret.

Ordet høret.